

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. VIII. Quomodo ingressus pueritiam desiderio patefaciendi sensa cordis, loqui didicerit ex observatione loquentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

CAP. VIII.

*Quomodo ingressus pueritiam desiderio pate-
faciendi sensa cordis, loqui didicerit ex ob-
servatione loquentium.*

1. **N**onne *a* ab infantia huc pergens, veni in pueritiam, vel potius ipsa in me venit, & successit infantia? Nec discessit illa, quo enim abiit? & tamen jam non erat. Non enim eram infans, qui non farer, sed jam puer loquens eram. Et memini hoc, & unde loqui didicerim, post adverti. Non enim docebant me majores homines, praebentes mihi verba certo aliquo ordine doctrinae, sicut paulo post literas. Sed ego ipse mente, quam dedisti mihi Deus meus, cum gemitibus & vocibus variis, & variis membrorum motibus, edere vellem sensa cordis mei, ut voluntati pareretur: nec valerem, quae volebam omnia: nec quibus volebam omnibus: prensabam memoria, cum ipsi appellabant rem aliquam, & cum secundum eam vocem corpus ad aliquid movebant, videbam, & tenebam hoc ab eis vocari rem illam, quod sonabant, cum eam vellent ostendere.

2. Hoc autem eos velle, ex motu corporis aperiebatur, *b* tanquam verbis naturalibus omnium gentium, quae fiunt vultu & nutu oculorum, ceterorumque membrorum actu, & sonitu vocis indicante affectionem animi in petendis, habendis, rejiciendis, faciendisve rebus. Ita verba in variis sententiis locis suis posita, & crebro
audita,

audita, quarum rerum signa essent, paulatim colligebam, measque jam voluntates c edomito in eis signis ore, per hæc enunciabam. Sic cum his, inter quos eram, voluntatum enunciandarum signa communicavi, & vitæ humanæ procellosam societatem alius ingressus sum, pendens ex parentum autoritate, nutuque majorum hominum.

N O T Æ.

l. ii. orig. a
c. 2.

- Ab Infantia*) Sex gradus ætatis sunt teste Isidoro. 1. est Infantia dicta à non fando, finitur anno septimo. 2. Pueritia, quasi ætas pura, absolvitur anno decimo quarto. 3. Adolescentia ad gignendum adulta, porrigitur usque ad annum vigesimum octavum. 4. Juventus omnium ætatum firmissima & juvando se ac alios idonea, clauditur anno quinquagesimo. 5. Gravitas, sive ætas senioris, media inter juventutem & senectutem, quam Græci *πρωσβύτην* vocant, anno septuagesimo terminatur. 6. Senectus terminum mortem habet, incerto annorum numero.
- Tanquam verbis naturalibus*) ita adnutus capitis assensum, abnutus dissensum, frons contractio tristitiam & iram, exporrecta lætitiã & benevolentiam, gemitus dolorem, risus hilaritatem significat. Ex his signis quid velint majores, colligunt infantes.
- Edomito in eis signis ore*) id est superata balbutie lallantis & offensantis linguæ, quæ initio ægre verba format, & instar indomiti equi conatui loquentis resistit.

V S V S.

1. Admiratio divinæ Sapientiæ merito nascitur, ex tam mirabili nativæ linguæ magisterio, dum infans per instinctum ab autore naturæ insitum, loqui addiscit, nullo alio Magistro, nisi Deo, ut clare explicat S. D.
2. Rectus linguæ usus diligenter curandus, ut nihil contra ejus honorem & voluntatem loquamur, qui *linguas nostras in Infantia facit disertas*. Persolvamus hoc Minerval optimo Magistro, qui

Sap. 10.
veif. 21.

qui sine labore, parvo tempore nos loqui docuit, nec male utamur tanto ejus beneficio & artificio.

CAP. IX.

Quanto affectu Deum, quem nosse cœperat, rogaverit, ne in Scholis vapularet: & quomodo majores riserint plagas ipsius.

I. **D**EUS Deus meus, quas ibi miseras expertus sum, & ludificationes, quandoquidem recte vivere mihi puero id proponebatur, obtemperare monentibus: ut in hoc seculo florere, & excellere linguosis artibus, ad honorem hominum, & falsas divitias famulantibus. Inde ad scholam datus sum, ut discerem literas, in quibus, quid utilitatis esset, ignorabam miser: & tamen, si segnis in discendo essem, vapulabam. Laudabatur enim hoc à majoribus. Et multi ante nos vitam istam agentes, præstruxerant ærumnosas vias: per quas transire cogebamur, multiplicato labore & dolore filiis Adam.

2. Invenimus autem Domine homines rogantes te, & didicimus ab eis, sentientes te, ut poteramus, esse magnum aliquem; qui posses etiam, non apparens sensibus nostris, exaudire nos, & subvenire nobis. Nam puer cœpi rogare te, auxilium & refugium meum, & in tuam invocationem, rumpebam nodos linguæ meæ: & rogabam te parvus non parvo affectu ne in schola vapularem. Et cum me non exaudiebas, quod non Psal. 21. 3. erat ad insipientiam mihi, ridebantur à majoribus hominibus, atque ab ipsis parentibus, qui